

‘මා නිවැරදි පාඨකයා’ - නො නවතා ඉදිරියට යවු

60 වන කාණ්ඩය	ඉ. ව. 2561 නිකිණි මස පුර පසළොස්වක ද වස. ව. 2017 අගෝස්තු 07 වන ද	04 වන කලබ
--------------	---	-----------

සිහෙළ බොදු දරුවෝ

සිහෙළ බොදු දරුවෝ - සිරිලක - අසිරි සිරි සරුවෝ
 සමඟි ගුණ වැඩුවෝ - යහ මඟ - පහන් ටැම් නැඟුවෝ
 ගුණ නැණින් පුරුවෝ - ලොව තුළ - යස නමක් නැඹුවෝ
 සිහෙළ බොදු දරුවෝ - සිය දිවි - තෙරුවනට පිදුවෝ

සිහෙළ බොදු දරුවෝ - මෙන් මල් - සිනා මුව දැරුවෝ
 සදිසි සඳ හිරුවෝ - නව ලොව - කලා විදු හුරුවෝ
 අබිමනැති දරුවෝ - හෙළ බොදු - කමට ගරු සරුවෝ
 පෙර ගමන් කරුවෝ - මවු බිම - සැබෑ සුරු විරුවෝ

- ජනාද

පුනරුත්පත්තිය

අග්ගමහායණංගීන අතිපූජ්‍ය චන්ද්‍රිම මාකුණරත්න
මහානායක ස්වාමීන්වරුන් විසින්

පුහුදුන් අනුවණයනට නොවැටැහෙන කොතෙකුත් දේ ඇති විය හැකි ය. ඒ නිසා ම ගැඹුරු නුවණැති කෙනෙක් තම නුවණට නොවැටැහෙන පමණින් ම යම්කිසිවක් “නැතැ” යි කීමට ඉක්මන් නොවෙති. තම නුවණට නොවැටැහෙන තවත් කොතෙකුත් දේ තිබිය හැකිබව ඔහු සිතන බැවිනි. “පුනරුත්පත්තිය” යි කියන සසර නැවැත නැවැත ඉපදීම ද පුහුදුන් නුවණට ලෙහෙසියෙන් විෂය නොවන්නකි. එනමුත් එක්වර ම එය “නැතැ” යි කීම මහා අපරාධයකි.

පුනරුත්පත්තිය විශ්වාස නොකරන්නා උච්ඡේදවාදියෙකි. හේ කවර තරමේ අපරාධයක් කිරීමට වුවත් බිය නො වෙයි. හොඳ නොහොඳ දෙක ගැන පවා ඔහුට වෙනසක් නැත. කවර අපරාධයක් කරමින් වුවත් මෙලොව සැපසේ ජීවත් වෙමින් සිටියොත් එය ම ඔහුට ප්‍රමාණ ය. මේ අනුව සිතන්නකු හට පුනරුත්පත්තිය නොඇදහීම මහා අපරාධයනට පොළඹවන්නක් බව පෙනේ. බුදුදහම අදහන්නෝ පුනරුත්පත්තිය විශ්වාස කරති. යමෙක් පුනරුත්පත්තිය විශ්වාස නො කෙරී නම්, හේ බෞද්ධයෙක් නො වෙයි.

පුනරුත්ථත්තිය ගැන හෝ අන්කිසිවක් ගැන හෝ විශ්වාසයක් ඇති කර ගැනුමට ප්‍රත්‍යක්‍ෂ - අනුමාන - ආස්තවචන යන තුන උපකාර වෙයි. යම් කෙනෙකුට පෙර විසූ කදපිළිවෙළ දන්නා නුවණ හෝ දිවැස් නුවණ හෝ තිබේ නම් හේ ප්‍රත්‍යක්‍ෂ වශයෙන් ම පුනරුත්ථත්තිය දකී. මේ නුවණින් පුනරුත්ථත්තිය දුටු අපමණ බෞද්ධයන් පමණක් නොවූ කථම විපාක විශ්වාස කළ තීර්ථකයෝ ද සිටියහ. පයිතගරස් නම් මහා ශාස්ත්‍රඥයාත් තම පෙර ජාතිය සිහිකළ සැටි තමා ම කියූහ යි ප්‍රසිද්ධ ය. ඉන්දියාවේ බැරේලි නම් ගමෙහි 1927 - 02 - 07 වැනි දා උපන් විශ්වනාථ නම් ළමයෙක් මාස 18 දී පිළිබිත් නම් ඇත ගමක් ගැන අසා වයස අවුරුදු තුනේදී එහි නොයෙක් තොරතුරුත් පවසා එහි ඉපදී විසූ බව කියා ඔහු කී තොරතුරු සෝදිසි කිරීමේදී එහි කිසි ම වෙනසක් නැති බව හෙළි විය.

ඉන්දියාවේ බදාන් දිස්ත්‍රික්කයේ බිශෝලි නම් ගමේ “බාබු බැන්කිලාල් ශර්ම” නම් පාසල් ගුරුවරයාට 1914 මාර්තු 7 වන දා පුතෙක් උපත. හේ යන්තම් කතා කරන්නට හැකි වූ දා සිට තම තම “ප්‍රමෝච්” නොව “පරමානන්ද” බව කියමින් “අරම්පුර් - මොදර්බාද් - මෝහන් - මෝහන් සහ සහෝදරයෝ යන නම් කියන්නට පටන් ගති. සිය නෑයන් කඩවලින් ඉස්කෝතු ගන්නා කල්හි තමන්ටත් පෙර ඉස්කෝතු සාප්පුවක් තිබුණු බවත් මොදර්බාද්හි අසුවල් අසුවල් අය තම නෑයන් බවත් පරමානන්ද නමින් එහි ඉපදී විසූ සැටිත් කියමින් එහි ගෙන යන ලෙස මවුපියනට කරදර කළේ ය. මේ කාලයේ දී “ලාල් රසුනන්ද ලාල්” නම් මහතෙක් මොදර්බාද් ගමට ගොස් මේ තොරතුරු පරීක්‍ෂා කොට වෙළෙඳ සමාගමෙහි ප්‍රධානියා වූ මොහන්ලාල් මහතාට දැන්වී ය. හේ ළමයා බලන්නට ආ නමුත් එදින ළමයා අන් ගමකට ගෙනගොස් තිබුණ නිසා ළමයා

ගේ පියා හමුවී ළමයා කියන ඒ තොරතුරු සියල්ල නිවැරදි බවත් “පරමානන්ද” සිය සහෝදරයා ඡරන්සූර්හිදී 1943 මැයි 9 වන දා උදරාබාධයකින් කාලක්‍රියා කළ බවත් කියවේ. පසු දිනක දුම්රියෙන් ළමයා එහි ගෙන ගිය විට දුම්රිය නැවැතුම් පළට පැමිණි සිටි ගිය ජාතියේ දී වැඩිමහල් සහෝදරයා දැක දිවැගොස් වැළඳගත්තේ ය. අස්ඊයකින් නිවසට කැටුව යද්දී සාප්පුව ඉදිරියෙහි රිය නවත්වා ගෙන සාප්පුවට ගොස් අතීන විස්තර කියමින් බැලී ය. නිවසට ගොස් සියමුදල් පෙට්ටිය ද පෙන්නුවේ ය. සෝඩා සාදන යන්ත්‍රය දැක එයින් සෝඩා සාදන ක්‍රමය පැවැසී ය. අන්තිමේ දී මේ ළමයා පැරැණි නැයන්ගෙන් වෙන් කොට ගෙනයෑම දුෂ්කර කරුණක් වූයෙන් ඔහු දිනක් උදෑසන නිදා සිටියදී ම ගෙනයන ලදී. මෙවැනි පුවත් ගැන සිතන්නකුට නැවැත ඉපදීම අනුමාන වශයෙන් දැනගත හැකි ය.

සර්වඥයන් වහන්සේ “වතුන්හං හික්ඛවේ ධම්මානං අනනුබෝධා අප්පට්චේධා එවමිදං දීඝමද්ධානං සංඛාවිතං සංසරිතං මමඤ්චේව තුම්භාකඤ්ච (මහා පරිනිබ්බාන සූත්‍රය)

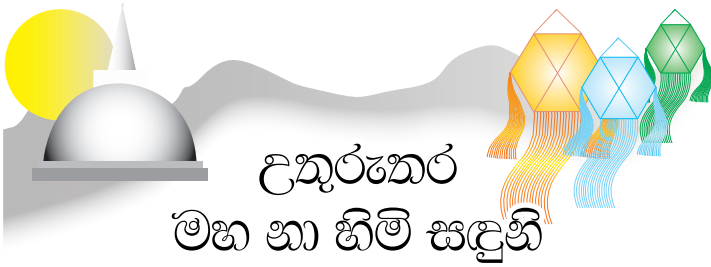
මහණෙනි, ධර්ම සතරක්ෂුගේ අවබෝධ නොකිරීමෙන් දිගු කලක් තිස්සේ මේ සසර ජාතියෙන් ජාතිය මාත් ඔබත් සැරිසරන ලදැයි දේශනා කළ සේක. මේ ආදී පුනර්භවය ගැන ප්‍රකාශ කරමින් වදාළ දේශනා ත්‍රිපිටකයෙන් සොයා ගැනීම ඉතා ම පහසු ය. බුද්ධ වචනයට වඩා උතුම් ආප්ත වචනයක් නැත. ඒ අනුව පුනරුත්පත්තිය ගැන ඔබට විශ්වාස තැබිය හැකි ය.

පුනරුත්පත්තිය යනු එක් භවයකින් ජීවිතයකින් චුත ව අනන්තරභවයක් ලැබූ ගැනුමයි. මරණාසන්න අවස්ථාවෙහි දුර්වල වූ හෘදවස්තුව ආශ්‍රයෙන් පවත්නා සිතට ඒ සත්ත්වයා

බෙහෙවින් කළ කර්මයක් හෝ කර්ම කිරීමට නිමිති වූ කිසිවක් හෝ තමා උපදින තැන හෝ අරමුණ වෙයි. මේ අරමුණුවලට කම්ම- කම්මනිමිති - ගතිනිමිති යි කියනු ලැබේ. නොරහත් කාට වුවත් මෙයින් එකක් අරමුණ වෙයි. ඒ අරමුණෙහි එල්බ ගත් සිත් පරපුරේ අවසාන සිත "වුති" නම් වේ. වුති සිත නිරුද්ධ වන්නේ නැවැත අන් භවයක පහළ වන ප්‍රතිසන්ධි සිතට උදව් කරමිනි. තෘෂ්ණායෙන් යොමු කරන සිත එවේලෙහි ජවන චිත්තය සමග උපන් චේතනා සංඛ්‍යාත බ්‍යජනක සංඛාරයන් විසින් තල්ලු කරනු ලැබේ. එවිට ඒ සිත මෙගොඩ ගසක බැඳි කඹයක එල්ලී පැද්දී ගොස් එගොඩ පිහිනන්නකු සේ මෙලොව හැර අන්භවයක පිහිටන්නේ ය. ඒ පිහිටන සිත ප්‍රතිසන්ධි චිත්තයයි. පුනර්භවයා ගේ අවසානයත් පශ්චිම භවයා ගේ ආදියත් දෙක ගළපන නිසා මේ සිතට "ප්‍රතිසන්ධි චිත්තය" යි කියනු ලැබේ. වුති චිත්තයෙන් ප්‍රතිසන්ධි සිතට කිසිවක් ඇදී නාවේ ය. මේ සිත ද ගලායන සන්තියක එක් අවස්ථාවකි. පුනර්භවය ගැන සංයුක්ත නිකායේ (කළාර බත්තිය වග්ගයේ) එක් තැනෙක සඳහන් වන්නේ "යඤ්ච භික්ඛවේ වෙනෙති ආරම්මණමෙතං හොති විඤ්ඤාණස්ස ධීතියා ආරම්මණො සති පතිට්ඨා විඤ්ඤාණස්ස හොති තස්මිං පතිට්ඨිතෙ විඤ්ඤාණෙ විරුල්භෙ ආයතිං පුනබ්භවාහිනිබ්බත්ති හොති" යමක් සිතනු ලැබේ නම් එය ප්‍රතිසන්ධි විඤ්ඤාණයා ගේ පිහිටීමට අරමුණු වෙයි. විඤ්ඤාණය එහි පිහිටි කල්හි පුනර්භවයක් පහළ වන්නේ යයි කියායි.

මරණයෙන් රූපසන්තතිය සිද්ධියත් නාම සන්තතිය සිද්ධි නොයන හෙයින් අභිනව රූප සන්තතියක් ඇති කර ගැනුමට ඒ නාම සන්තතියට හැකි වන්නේ ය.

උතුරුතොර මහ හා හිමි සඳහා

(මේ මස 03 වන දින කොළඹ නිදහස් මන්දිරයෙහි දී ශ්‍රී ලංකා අමරපුර
මහා නිකායයේ උත්තරීතර මහානායක පදවියෙන් පිදුම් ලද
අතිපූජ්‍ය කොටුගොඩ ධර්මාචාර්ය මහ නාහිමියනට ආර්ථික කෘතී කලබකි)

මියුරු දම් දෙසන ලක් දන	සනහමිනි
මහරු සඟරුවන හොබවන	පිළිවෙතිනි
උතුරුතර අපේ මහ නාහිමි	නමිනි
අතුරුවමු කුසුම් ආසී	හරසරිනි

අටුවා සමඟ පෙළ දම් විවරණය	කොට
සිටුවා බණ අසන දන අත් නළල්	පිට
කොටුගොඩ මහා නාහිමි දම් දෙසන	විට
දුටුවා අලුත් ආරක් නැති	කිසිවකුට

බලන්ගොඩ අනදමෙන්, මඩිහේ	පැනසී
කොස්ගොඩ දහම්වස්, නැණිසුරු සදිසි	ඉසී
අූ තෙරවරුන් සැරැසූ සඟ ගණය	නිසී
හිමිගෙන් සරසනුව අසෙනිය මල් ද	වසී

එක්සත් අමරපුර මහ සඟ	සමඟියට
දක්වා උපා මං එහි මතු	දියුණුවට
රැක්මට සුනිසි දයක මුළුවක් ද	කොට
දැක්වෙයි මහිමි කළ මහ මෙහෙවර	ජයට

නො පුද කිසිත් පුද පඬුරක් 'අගති'	ලෙස
සහද මුව වොරැදි මෙන් මල් සිනා	පැස
විහිද අනතිමානී ලෙස දනන්	දෙස
සමිදණෝ ම වින්දෝ ඉවැසුමෙහි	රස

පැසැසුම් ලබා සිරි ලක තුන්	නිකායෙ ම
උණුසුම් පිළිගැනුම් - පුද ලැබ විදෙසි	බිම
විවිසුම් පුහු කළහ මෙන් දහරින් ම	තම
උසසුන් ලද කරුණ, හිමි ඒ ගුණ	මහිම!

රුදුරු කළුළු බිඳු හැර ලක් දනන්	ඇස
සොඳුරු මිනිසියා ගුණ පුබුදනු	පිණිස
උතුරුතර මහිමි පා වැද අද	දවස
අතුරුවමි නිදුක් ආසී මල්	කලස

බෞද්ධ ළමයා සංරක්ෂණය

සෛවික මානව දූෂාවක් උදෙසා පාරමිතා පරමාදර්ශය

සිඊ විවිචාරාම දැව් නාසලේ නියෝජ්‍ය ප්‍රධානාචාර්ය
ගෞරව ශාස්ත්‍රචේදී
පූජ්‍යපාද වීරගොඩ දුකුණ හිමිනාමන් විසිනි

“බෝධිසත්ත” (සංස්කෘත - බෝධිසත්ත්ව) යන වචනය අපට නුහුරු වචනයක් නොවේ. සරලව ගත් හොත් “බෝධි” යන්නෙන් බෝධිය හෙවත් සම්බුද්ධත්වය අරුත් ගන්වන අතර “සක” යන පාලි පදයෙන් (සංස්. සක්ත) ඇලීම, බැඳීම යන්න අරුත් නගයි. ඒ අනුව බෝධි සත්ත යනු බුද්ධත්වයට ඇලුණු, බුද්ධත්වයට කැමති ආදී අදහස් ප්‍රකට කෙරේ. බෝධිසත්ත යන්න මුල් බුදු සමය තුළ බහුලව යෙදී ඇත්තේ බුදුරජාණන් වහන්සේ බුද්ධත්වයට පත් වීමට පෙර අවස්ථාව, විශේෂයෙන් අභිනිෂ්ක්‍රමණයේ සිට බුද්ධත්වය දක්වා කාල සීමාව හැඟවීමට බව පෙනේ. එහෙත් පසු කාලීනව එම සංකල්පය වඩා පුළුල් ව, ගෞතම බුදුරජාණන් වහන්සේ ගේ සසර පාරමි සමය හැඳින්වීම පිණිස භාවිත විය. අවසානයේ සියලු බුදුරජාණන් වහන්සේලා ගේ පාරමි සමය හැඳින්වීමටත් මතු බුදු බව පතනා උතුමන් හැඳින්වීමටත් බෝධිසත්ත යන පදය භාවිත විය.

සසර කෙළවර කරන එක ම බෝධිය බුද්ධත්වය පමණක් ලෙස පිළිගන්නා මහායානය තුළ බෝධිසත්ත්ව සංකල්පයට

වැඩි ඉඩක් වෙන් වී ඇති අතර මහායාන බෝධිසත්ත්ව සංකල්පය “බෝධිචර්යාවකාරය” වැනි ග්‍රන්ථයන්හි වෙසෙසින් විස්තර වේ. ථේරවාදී බෝධිසත්ත්ව සංකල්පය වඩා ප්‍රකට ව දැක්වෙන්නේ ජාතකටීඨි කථාවේ හා ඒ ඇසුරින් ලියැවුණු ජාතක පොතෙහි යැයි සඳහන් කිරීම සාවද්‍ය නොවේ. කුරුණෑගල යුගයේ දී ජාතක පොත ලියවීමත් සමඟ සූත්‍ර හා අටුවා අතර පැවති බෝසත් සිරිත සරල සුගම සිංහල බසින් ජනගත විය. ජාතක කතාකරු ඇතැම් තන්හි මූලාශ්‍රයන් ඉක්මවා යමින් බෝසත් චරිතය විචිත්‍ර ව ගොඩනගන්නේ නමුත් හේ මූලික බෝධිසත්ත්ව සංකල්පය ඉක්මවා නො යයි. උදාර මානව පුරුෂාර්ථයන් සාධනය වන අයුරින් බෝසතාණන් වහන්සේ ගේ ජීවිතය ගොඩනගන අයුරු විස්මයාවහ ය.

ජාතක පොත තුළින් හෙළි වන බෝධිසත්ත්ව චරිතය ලාංකේය ජන ජීවිතයට ඇති කළ බලපෑම සුළු පටු නොවේ. ලෝක ඉතිහාසයේ අබණ්ඩව දිවෙන චරිත කතාවක් යම් රටක යම් ජාතියකට වැඩිම බලපෑමක් ඇති කළේ නම් ඒ, ජාතක පොත් වහන්සේ ය. ජාතක පොත ලියවෙන තෙක් සිංහලයා මානව පුරුෂාර්ථ සිදු බිඳ ගත් ජාතියක් ව සිටියේ යැයි එයින් අදහස් නොවේ. ඉතිහාසයේ රහතන් වහන්සේලා ගේ ඇසුරේ උදාර මනුෂ්‍ය ධර්මවලින් හා උත්තර මනුෂ්‍ය ධර්මවලින් අතිශයින් පෝෂණය වෙමින් වැඩුණු සිංහලයා ගේ ජාන උරුමයට ජාතක පොත් වහන්සේ නිසා ලද අනුප්‍රාණය අනල්ප ය. ස්වභාවයෙන් ම න්‍යායාත්මක ව ජීවිතය උගෙනීමට වඩා පරමාදර්ශ ඇසුරින් ජීවිතය උගෙනීමට නැඹුරු වූ පෙරදිග චින්තනය අනුව යෙමින් සිංහලයෝ ද ජාතක පොත් වහන්සේ

තුළින් විවරණය කැරුණු බෝධිසත්ත්ව පරමාදර්ශය ඇසුරින් සිය ජීවිතය සරු කර ගත්හ. මහ පොළොව, ගහ කොළ, ඇල දොළ, සතා සීපාවා සමඟ ඇඳුණු බැඳුණු ජීවිතයක් ගත කළ මේ අපූරු මිනිස් වර්ගයාට ස්වභාව ධර්මයේ රීතීන්ගෙන් තමා උගත් සත්තාවන් මෙම බෝසත් පරමාදර්ශය හා මනා ලෙස ගළපා ගත හැකි විය. අව්ව, වැස්ස, සුළං, කුණාටු, නියඟ, ජල ගැලීම්, ජය, පරාජය, ආදරය, විරහව ආදී සියලු සංසිද්ධීන්ගෙන් නොබැහැරව ම බෝසත් සිරිත විසිතුරු ලෙස ගොඩනැගී තිබිණි. මෙම තත්ත්වය තුළ කල් නොගොසින් ම සිංහල ජාතියට මග කියන කෘතිය බවට ජාතක පොත් වහන්සේ පත් විය. ධර්මදේශකයන් වහන්සේලා සිය ධර්ම මාතෘකාව ලෙස ජාතක කතා විස්තර කොට දුන්හ. මළ ගෙදරක දී සත් දිනක් යන තුරු වෙස්සන්තර ජාතකය කියැවිණි. ජාතක පොතේ එන වරිත සහ ජාතක කතා වෙන වෙන ම උපුටමින් යසෝදරාවත, සඳ කිඳුරු දා වත, මුවදෙව් දා වත, සසඳ වත, කුස ද කව, කාව්‍යශේඛරය, ගුත්තිල කාව්‍යය ආදී ග්‍රන්ථ බිහි විය. පසු කලෙක නාඩගම්, නූර්ති ආදියට ජාතක කතා තේමා විය. සමාජයක විවිධ තරාතිරමේ උගත් නූගත්කම්, මිනිස් දුර්වලකම් ආදියට ගැළපෙන අයුරින් එක ම මිනිස් ප්‍රවාහයක් මානවවාදී මඟක ගමන් කරවීමෙහි ලා ජාතක කතාවල උපයෝගීතාව අතිශය ප්‍රශස්ත විය.

ජාතක පොතේ බොහෝ වරිත ගම තුළ ජීවත් විය. “ බෝධිසත්ත්වයා වගේ මනුස්සයා”, දේවදත්ත වගේ නපුරා”, “මසුරු සිටාණෝ”, “වෙස්සන්තර වගේ දෙනවා”, “පූජක බමුණා”, “යසෝදරා වගේ” වැනි ව්‍යවහාර සිංහල ගැමි සංවාද තුළ ආගන්තුක නොවේ.

ශ්‍රී ලංකාව අද නොදියුණු යැයි ද පෙර අතීතයේ මහත් ශ්‍රී විභූතියෙන් යුක්තව දියුණුව පැවතිණැ” යි ද යන්න විමසා බැලිය යුතු ප්‍රකාශයක් බව පෙනේ. එහි ලා දියුණුව යන්න අර්ථකථනය කරන ආකාරය ද පැහැදිලි නැත. විද්‍යාව, තාක්‍ෂණය, ආර්ථිකය ආදී භෞතික අංශවලින් ද අතීතයේ සිට ම අඛණ්ඩව නැගීමක් පමණක් දැකිය හැකි නොවේ. එය කලින් කලට ඒ ඒ දේශපාලන සමාජ සාධකවලට සාපේක්‍ෂව සිදු වූ නැගීම් බැසීම් ක්‍රියාවලියකි. ලෝකයේ කාර්මික අතින් දියුණු රටවලට සාපේක්‍ෂව වර්තමානයේ යම් පසු බැමක් වේ නම් එය ද පවතින හා පැවති දේශපාලන සමාජ සාධකවලට සාපේක්‍ෂව සිදු වූ කාරණා විනා වෙන යමක් නොවේ. එහෙත් කුමන අන්දමේ භෞතික පසුබිමක් තුළ වුව ද ඉතිහාසයේ සිට ම සිංහලයා ආරක්‍ෂා කරගෙන පැමිණී උදාර මානව ගුණාංග රාශියක් විය. බැමිණිකියා මහා සායට පවා ඒ මනුෂ්‍ය ධර්ම වියළවීමට නොහැකි විය. ඉතිහාසය පුරා ම සිංහලයා සතුව පැවති වටිනා ම වස්තුව, ධර්මය හා බැඳුණු මේ උදාර මානව සම්ප්‍රදාය යි. එය බෝසන් සිරිතින් විචිත්‍ර විය. යළි යළි පණ නැගිණි. තමන්ට බත නිපදවා ගැනීමට හේන් කුඹුරුවල වෙහෙසව, වැවට බැස නා පිරිසිදුව, තමන් ම නිපදවා ගත් බත අනුභව කොට, ගොම මැටි ගෑ බිමක පන් පැදුරක් එළා ගෙන නිදන, පන්සල ඇසුරේ වැඩුණු අපේ පැරණි සමාජයේ මිනිසාට මානසික අසහනය, ජීවිතය හා තරගකාරී බව තිබුණේ නැත. ඔවුහු එකිනෙකාට එරෙහිව එදිරිව ලබා ගත හැකි යමක් ගැන දැන නො සිටියහ. ඔවුන් දැන සිටියේ අනෙකාට යමක් පරිත්‍යාග කොට අත්හැරීමෙන්, කැප කිරීමෙන් පරිත්‍යාගයෙන් ලබා ගන්නා යමකි. සිංහලයා

ගේ ජන කවිවලින්, ජාතික කාව්‍යවලින්, විශද වන්නේ ඒ උදාර අධ්‍යායයි.

“පෙම්මා සුරතල් කියමින් දෙනතේ කිරි	බොම්මා
වම්මා කඳුළුල් ඉස ඉස ඇවිදිම් දැයි	අම්මා
අම්මා අප නොදක ඉතින් කෙලෙසක	වෑවෙම්මා
සම්මා සම්බුදු වන දා නිවන් දකින්න	අම්මා”

- වෛස්‍යන්තර කාව්‍ය

මැද වන්නේ සෙල්ලම් පාරකි	දුරට
මල් පිපිලා සුවදේ බැරුවා	ඉන්ට
කඩා ගන්න බෑ අත රිදෙනවා	අපට
සාදු සාදු මල් පිපියන් සොඳ	රුවට

- ජන කවි

මෙයින් සිංහල සමාජය හුදු සුවර්තය පමණක් තිබූ සාධු ජන සමාජයකැයි ම අදහස් නො කෙරේ. සිංහල සමාජයේ පෙර කල යම් යම් විෂමාවාර තිබෙන්නට ඇත. එහෙත් එහි ලා විශේෂත්වය නම් එම විෂමාවාර කිසිදු හේතුවක් අරභයාවන් සාධාරණීකරණයකට නො පෙළඹීම ය. වරද වරද ලෙස පිළිගැනීම ම උසස් මානව ස්වභාවයකි. වරදින් නො මිදුණු අය පවා තම වරද වරද ලෙස දකිමින් ප්‍රමාදීව හෝ වරදින් මිදෙන සිතින් ක්‍රියා කළා විනා වරද සාධාරණීකරණය කරන විකෘති සමාජ ක්‍රමයක් එහි නොවිණි.

ලබ්‍ය කලබ්‍ය

තම පණිවිඩ හැසිරීම

හින්දු ආගමේ ආගමික නිවැරදිකම්

පොඩි නිහඬතාවයකට පස්සේ ඔබගේ ආගමේ අපි හමු වෙතවා. කැමැත්තයි අකැමැත්තයි අතරෙහි ඔබවිල්ලාවක් වගේ පැද්දෙන කොට, ඒකට අනුව රැකඩයක් වගේ දැනගන්න නැතිව, ඒ උගුලට අනුනොවී ඉන්න මේ අහිංසක දරුවෝ ගන්න උත්සාහයට, පුංචි අත්වැලක් වෙන්න පුළුවන් නම්.....! ලිපි පෙළේ පරමාර්ථය ඉටු වුණා වෙනවා පුංචි දුවේ පුතේ.

අපි පහුගිය කාලේ කතා කළේ පළමුවන සිල් පදය, පර පණ නැසීම ගැන. අපේ සමහර දරුවෝ පර පණ ගැන පරෙස්සම් වුණාට, තමන්ගේ පණ ගැන කිසි ම තැකීමක් නෑ වගේ දේවල් තමයි අපිට අහන්න ලැබෙන්නේ. ඇඳුම් මෝස්තර වගේ ම ඒවත් රැල්ලට යනව වගෙයි. පුංචි මත ගැටුමක්, පුංචි සිද්ධියක් ඇති වුණා ම කෝච්චියට අඩයක් වෙන්න. ඇයි අපේ දරුවෝ මේ තරම් අසරණ වෙන්නේ?

විභාගෙන් අසමත් වුණා ම, යාළු මිතුරුකම් බිඳ වැටුණා ම ජීවිතේ ම ඉවරයි වගේ, කඩා වැටුණ වගේ කියලා හිතලා ජීවිතෙන් සමු ගන්න හිතනවා. හොයලා බැලුවොත් මේ හැම එකක් ම සිල්පද බිඳීමක් නිසා හෝ ආශාව නිසා ගුණ

ධර්ම කියන ප්‍රඥා ඇස අන්ධ කරගෙන අයාලෙ ගිය ගමනක්, ද්වේෂයෙන් නිමාවීමක් වෙන්නක් පුළුවන්. ඒ වගේ ම අනිත් අයගෙ අභූත වෝදනා නිසා වෙන්නක් පුළුවන්.

කෙනෙකුට උපදින වෙලාව තීරණය කරන්න බෑ වගේ ම, ජීවිතෙන් සමුගන්න වෙලාව තීරණය කරන්නත් බැහැනේ පුතා. නියමිත වෙලාවකට උපදිනව වගේ ම සමුගන්නත් නියමිත වෙලාවක් තියෙනවා. ගමනක් යන කොට කඳු නැඟ නැඟ, පල්ලම් බැහැ බැහැ යනව වගේ. අපට තියෙන්නේ, ඒ කාල සීමාව තුළ මැදහත් සිතකින්, දුක සැප අතරේ දෝලනය වෙවි ජීවත් වෙන්න විතරයි.

අනික මේ වගේ පසුබෑම්, ඒ වෙලාවට මහා කඩා වැටීමක් වගේ දැනුණට, පස්සෙ කාලෙක ආපස්සට හැරීලා බලනකොට තමා දැනෙන්නේ, ඒ දේවල් වෙලා තියෙන්නේ හොඳට කියලා. ඒකට පුතාලා දන්න හොඳ උදාහරණයක් පෙන්වන්නම්.

අපි හැමෝ ම ආසයි නේද විනෝද වාරිකා යන්න? හුඟාක් වෙලාවට අපි යන්න ආස සිතල පැතිවලට. දේශගුණෙන් හොඳයි, ඇඟටත් සනීපයි. ඔය ඔක්කෝම අතරේ තවත් දෙයක් තියෙනවා. ඇයි ලස්සනට ගලා බහින දියඇලි. මනමාලිගෙ වේල් එක වගේ පහළට ගලා හැලෙන දිය ඇල්ල දිහා බලා ගෙන ඉන්න අපි කොච්චර ආසද? වෙලාව ගත වෙනවා දැනෙන්නේ නෑ. පුතාලා දුලා හිතලා බැලුව ද දිය ඇල්ලක් හැදෙන්නේ කොහොමද කියලා? තැනිතලාවක් මැදින් නිහඬව, නිසංසලේ ගලා ආපු වතුර පාරක ගමන් මග, එකපාරට ම මහා ප්‍රපාතයකට ඇද වැටෙනවා. මහා කඩා වැටීමක්. ඇල්ලේ උඩ පැත්තෙන් බැලුව ම මහා කඩා වැටීමක් වුණාට, පහළ ඉඳන්

බලන කොට! හරි...ම ලස්සනයි. හරිම සුන්දරයි. කොහොමද ඒ සුන්දරත්වය මැවුණේ පුතේ? තුරුලිය අතරින් තමන් ගෙ පාඩුවේ ගලා ආ දිය පාර, එකපාරට ම පහළට කඩා වැටුණට, වැටුණ තැන මැටි තලියක් වගේ ඔහේ හිටියද? නෑ... එයා වැටීම ගණනකටවත් ගත්තේ නෑ. ඒ විතරක් නෙවෙයි, ඒ වැටීමේ ශක්තිය උදව් කරගෙන, වැටෙන්න වැටෙන්න, උඩ පැන පැන, විස්මිත දසුනක් මවලා, පළාත ම ආශ්චර්යයෙන් පුරවලා, පළාතට ම ලොකු වටිනාකමක් ගෙනත් දීලා, දකින කෙනාගෙ ගත සිතක් වමන්කාර ජනක සතුටෙන් පුරවලා, ආයෙන් එයාගෙ පාඩුවේ වන පෙන් මැදින් නිහඬ ව ගලා බහිනවා.

අපිටත් හොඳ පාඩමක් කියා දීගෙන නේද ඒ ගලා බහින්නේ? ඇයි ඒ ස්වභාවධර්මේ පෙන්වා දෙන ආදර්ශය, අපේ ජීවිතේට එකතු කර ගන්න බැරි? හැම කඩා වැටීමක් ම සුන්දර අභියෝගයක් පුතේ, දුවේ. එහෙම වෙන්න ඒ අභියෝගය හරි විදියට, තමන්ට වාසි වෙන විදියට හරවග න්න තරම්, නුවණ තියෙන කෙනාට. ආත්ම ශක්තිය තියෙන කෙනාට. ධෛර්යය තියෙන චීර්යවන්තයාට. දිය ඇල්ල පහළට කඩා වැටුණම ඒ වතුර පාරයි, පහළ ගලයි එකට හැපීම නිසා ඇතිවෙන තෙරපුමෙන් තමා පුංචි පුංචි දිය බිඳු හැදිල, ඒ සිත් ඇද බැඳ ගන්න දසුන මැවෙන්නේ. එතන ලොකු කලබලයක් සිදුවෙලා තමා අපට සුන්දරත්වයක් මවන්නේ. ඒ වගේම තමා බලාපොරොත්තු බිඳ වැටුණම අපෙන් හිත ඇතුළේ මහා කලබලයක්. අමනාප සිතුවිලි දෝරෙ ගලනවා. හිත ඇතුළේ එකම අදෝනාවයි. ඕව දිගේ හිත හිත ගියොත් අන්තිමට ඉතුරු වෙන්නේ ද්වේෂයකුයි වෛරයකුයි විතරයි.

ඒකට හේතුවුණා කියල හිතන අයගෙන් පලිගන්න බැරිනම් තමන්ගෙන් පලි ගන්න හිතනවා.

ඒ අමනාප හිතුවිලිවලට දෝරෙ ගලන්න ඉඩ දෙන්න නැතිව නවත්වන්න පුළුවන් නම්... එතන සිදුවෙන ක්‍රියාකාරීත්වය තේරුම් ගන්න පුළුවන් නම්... මේ හැම දේකටම බුදු භාමුදුරුවෝ අපට ක්‍රම පෙන්වලා තියෙනවා දුවේ පුතේ. කැමති නම් උත්සාහ කරල බලන්න. කඩා වැටීම නිසා හිතට දැනෙන දුකට වෙර නොකර, අපි කරුණාව දක්වමු. බුදු භාමුදුරුවෝ කියා දෙන විදියට හැම දෙයක්ම හේතුවක ඵලයක් නෙ. මේකටත් මොකක් හරි හේතුවක් ඇති කියල හිත හදා ගනිමු. නරක දෙයක් කළොත් විපාකෙන් නරක බව බුදුභාමුදුරුවෝ අපට කියා දීල තියෙනවා. මේත් කවද හරි අපි කරපු නරක දෙයක විපාකයක් කියල හිතමු. එදා අපෙන් මේ වැරද්ද වෙන කොට, අනිත් කෙනාටත් දැනෙන්න ඇත්තෙ මේ දුකම තමා කියල හිතමු. මේකට මැදහත් සිතකින් මූණ දීමට ඒ විපාකෙන් මිදෙමු, කියල හිතන කොට හිත සංසුන් වෙනවා. ඒ සංසුන් හිතට පුළුවන් කොතැනද අපට වැරදුණේ, කොහොමද මේකෙන් ගොඩ එන්නෙ කියල බලන්න. කොතන හරි වැරදුණා නම් ඒ වැරද්ද ආයෙ නොකරන්න අධිෂ්ඨාන කරමු. ඒ දුක් වේදනාව ම නැගිටින්න පන්නරයක් කර ගනිමු. එහෙම දරුවව වට්ටන්න කාටවත් බෑ දුවේ පුතේ. නටවන්නත් බෑ. ඒත් මේක එව්වර ලේසි නෑ. වතුර පාරක් පහළට ගලන්න කවුරුත් මුකුත් කරන්න ඕන නැති වුණාට, උඩට හරවන්න මොන තරම් මහන්සි වෙන්න ඕනද? හරි..ම අමාරුයි. අමාරුවෙන් හරි කළොත්...! ජයග්‍රහණය තමන් අතේ.

තව දෙයක් තියෙනව. පළමුවැනි සිල් පදය තුළ කෙනෙකුගේ ජීවිතයට හානි කිරීමෙන් වැළකෙනවා කියල

පොරොන්දු වෙනවා වගේම, අනිත් අයගෙ සාමකාරීව ජීවත් වීමේ අයිතියට හානි කරන්නෙන් නෑ කියන කොටසත් ඇතුළත් වෙනවනේ. බුදුහාමුදුරුවෝ කියා දුන් ක්‍රමයෙන් හිතුවොත් විතරයි, ඔය දේ කරන්න පුළුවන්. උන් වහන්සේ දේශනා කළේ තමන් උපමාවට ගන්න කියලනෙ. තමන්ගෙ හිත් රිදීමේ, තරහයාමේ වේදනාව දැනෙන දරුව දන්නවා ඒකෙ අපහසුව. එහෙම දැනෙන දරුවෝ අනිත් අයගෙ හිත් පැරෙන වචන විහිළුවටවත් කියන්නෙ නෑ. වැරදීමකින් හරි සිදුවුණත්, ඉක්මනටම ඒකට සමාව ගන්නවා. මොකද ඒ දරුවෝ තමන්ට ආදරෙයි. එක අඹ ඇටයක් පැළ කළාම, කාලෙකදි ලොකු ගහක් වෙලා ගෝනියක් පුරවන්න තරම් පලදවක් ලැබෙනවා වගේ, තමන් ලෝකෙට දෙන දේ සිය දහස් ගුණයක් වෙලා, තමන්ට ම ආපහු එන බව ඒ දරුවෝ දන්නවා. අපි පැළ කළේ එක ඇටයයි, ගෝනියක් පුරවන්න ගෙඩි ලැබුණා. අපෙන් කෙරෙන හොඳ නරක දෙකත් ඔය වගේම තමා ආ පිට එන්නෙ.

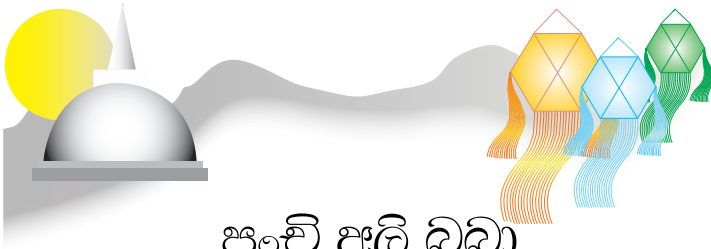
තමන්ට ආදරේ දරුවෝ නිතරම තමන්ගෙ හිත රැකගන්න උත්සාහ ගන්නවා දුවේ පුතේ. හිත රැක ගත්ත දරුව නිතරම ඉන්නෙ සතුටෙන්. ඇයි දන්නවද? එයාගෙ හිත කිසිම වෙලාවක එයාට දොස් කියන්නෙ නෑ, ඇයි ඔයා මේ වැරද්ද කළේ? ඇයි ඔයා මේ වගේ නරක වචන කිව්වෙ කියලා? එයාගෙ හිතේ කුකුසක් නෑ. ඒක තමා නිරවද්‍ය සුඛය. තමන්ට තමන් ආදරේ නැති වුණාම ඒ අඩුව පුරවන්න තමා ඔය බාහිරෙන් සතුට හොයන්නෙ. යාළු මිතුරුකම් හොයන්නෙ. යාළුවා යහපත් කලණ මිතුරෙක් නොවෙයි නම් අපි නිතරම ඉන්නෙ මහා අනතුරක. හරියට බෝම්බයක් උඩ වගේ. මොකද ඒ වැරදි

පුරුදු අපේ ජීවිතේට එකතු වෙන්නෙ අපි නොදැනුවත්වමයි දුවේ පුතේ. ඊට පස්සෙ ඒවට වන්දි ගෙවන්න වෙන්නෙ, මුණ දෙන්න වෙන්න තමන්ට තනිවමයි. මුණ දෙන්න තරම් ආත්ම ශක්තිය නැති වුණා ම ගන්න තීරණය තමයි ඔය මාතෘකාවට දාල තියෙන්නෙ දුවේ පුතේ. ඒ නිසා තමන්ට මෙමිත්ති කරන දරුවෝ යාළුවන් තෝරා ගන්න කොටත් පරෙස්සම් වෙනවා.

පුතාලා දුලා දැන් දෙමංසන්ධියකට ඇවිත් ඉන්නෙ. දුක බෝ කරන පැත්තට යන පාර වගේම දුක නිවා ගෙන සැනසීම පැත්තට යන පාරත් දන්නවා. තෝරා ගැනීම තියෙන්නෙ පුතාල දුලගෙ දැනුවත් බව හා නුවණ මත! හොඳ නරක ගැන දැනුම්වත් වුණාට ම හරියන්නෙ නැතෙ. නරක දෙය අයිත් කරල හොඳ දේ ක්‍රියාත්මක කරන්නත් ඕන. ඒ කියන්නෙ කයෙන් කෙරෙන ක්‍රියා සංවර කරගන්න ඕන, තමන්ගෙන් පිටවෙන වචන සංවර කරගන්න ඕන වගේ ම, හිතත් සංවර කරගන්න ඕන. පුංචි කාලෙ ඉඳල සීලවන්තව, ප්‍රඥාවන්තව හැදෙන දරුවා ලොකු වෙන කොට ලොවම බබළවන මිණි පහනක් දුවේ පුතේ.

අපේ පුංචි දූ-පුතුන්ට බුදු සරණයි..!

පුංචි අලි බඩා

පූජ්‍යා ජ්‍යෙෂ්ඨත නැන්දා විසිනි

බෙර පදයට පා තබා - බලමින් වටපිට සොබා
කන් පෙති සොලවා නො බා - යයි පෙරහැරෙ අලි බඩා

මල් ඇඳුමින් සැරසිලා - සැමදෙන වෙත නෙත් හෙළා
ආඩම්බරයක් නො ලා - යයි පෙරහැරෙ අලි බඩා

හේවිසි හොරණෑ හඬ	අසමින්හේ
ඇසළ සඳේ සිසිලස	විඳිමින්හේ
මල් පාවඩ මැද පිය	මහිමින්හේ
පුංචි අලි බඩා පෙරහැරෙ	යන්හේ

සිරි දළඳා හිමියන්ට	පුදන්නයි
හෙළ දැය තව බොහො කල්	සුරකින්නයි
හෙළ හැදියාවේ වරැණ	කියන්නයි
බුදු පුද පෙරහැර විසිතුරු	වෙන්නයි

සසර පුකෙහි ආත් මිදෙමු

යිරි වර්තමාන දැනම් පාසලේ ධර්මාචාර්යාණි
 විශ්‍රාමලත් නියෝජ්‍ය අධ්‍යාපන අධ්‍යක්ෂ
 අනුලා ජ්‍යෙෂ්ඨ චිකිත්සා විශේෂඥ

පෞරුෂ කලබ්‍ධ හා සබැඳි...

ශ්‍රද්ධාව යනු තෙරුවන් ගුණ හඳුනාගෙන අවබෝධයෙන් යුතුව පැහැදීම ඇති කර ගැනීමයි. මුලින් ම නව අරභාදී බුදුගුණ හේතුපාඨ සමගින් කටපාඩම් කරගනිමු. සිතින් මෙනෙහි කරමු. මේ සා දැවැන්ත ආශ්චර්යවත් ගුණ සමුදායක් රැස් කර ගැනීම සඳහා දිගු සසර ගමනක් තුළ ඇවිද පෙරැම් දම් පිරු බෝසත් වරිත පිළිබඳ නුවණින් විමසමින් බුදු බව ලබා ලෝක සත්ත්වයා වෙත පැතිරු මහා කරුණා සාගරය අද දක්වා ඉතිරි පැතිරී ගොස් අපගේ ජීවිත ද ඉන් නැහැවී ඇති බව සිතමු. විවේකය ලද සුළු මොහොතක දී වුවද බුදුගුණ සිහි කිරීම පුරුද්දක් කර ගනිමු. එවිට අපි නිතර බුද්ධානුස්සති භාවනාවෙහි යෙදෙන හදවතින් බුදුපියාණන් වහන්සේට සමීපව රැකවරණය ලබන්නා වූ පිරිසක් බවට පත් වෙමු. ඒ සමඟ ම බුදුපියාණන් වහන්සේ පිළිබඳ ශ්‍රද්ධාව අප හදවත් තුළ ජනිත වෙයි.

ස්වාක්ඛාතාදී සය වැදෑරුම් දහම් ගුණ ද හේතු පාඨ සමග කටපාඩම් කර නුවණින් විමසමින් ධර්මයේ ආශ්චර්යවත් බව හඳුනා ගනිමු. ප්‍රඥාවන්තයන් ලෙස ධර්මයට සමීප වෙමු. ධර්මයේ හැසිරෙමින් රැකවරණය ලබන පිරිසක් බවට පත් වෙමු. එවිට අප හදවත් තුළ ධර්මය කෙරෙහි ශ්‍රද්ධාව ජනිත වෙයි.

සුපටිපන්නතාදී නව වැදෑරුම් සග ගුණ ද හේතුපාඨ සමඟින් කටපාඩම් කර නිතර මෙනෙහි කරමින් අඤ්ඤා කොණ්ඩඤ්ඤ හිමියන් ගේ පටන් මේ දක්වා මගඵල ලැබූ කෝටි සංඛ්‍යාත ආර්ය මහා සංඝ රත්නය මෙම ගුණවලින් පරිපූර්ණව සිටි බවත් එමඟින් සමාජයට සිදු වී ඇති යහපත පිළිබඳවත් සිතා සතුටට පත් වෙමු. එයින් අප හදවත් තුළ සඟරුවන කෙරෙහි අසීමිත ශ්‍රද්ධාවක් පහළ වෙයි.

ශීලය යනු කය වචනය සංවර කර ගැනීමයි. තෙරුවන් පිළිබඳ ශ්‍රද්ධාව උපදවා ගත් පුද්ගලයා කය වචනය සංවර කරගැනීමට නිතැතින් ම පෙළඹේ. දිනපතා පන්සිල් කියවීමට සීමා නොකර තමන් විසින් සමාදන් වූ සිල්පද පසුගිය පැය විසි හතර තුළ නොබිඳ ආරක්‍ෂා කරගත්තේ දැයි විමසීමට හුරු වෙමු. කුඩා සතෙකු ගේ වුවද ජීවිතය බේරා කටයුතු කිරීමට හුරු වෙමු. අන් සතු දෙය සොර සිතින් ගැනීම තබා එවැනි දෙයකට ආශා කිරීමවත් නොකරන්නට හුරු වෙමු. අඹු සැමියන් ඔවුනොවුන් ඉක්මවා යෑම පිළිකුල් කර තම පවුලේ වැදගත්කම ආරක්‍ෂා කර ගනිමින් වන්දනීය වූ මාතෘත්වය සහ පිතෘත්වය රැක ගනිමු. තරුණ දරුවන් විවාහ වනතුරු බඹසර රකිමින් සුන්දර අනාගතයකට පසුබිම සකසා ගත යුතු ය. විහිළුවට හෝ බොරු නොකියන්නට හුරුවන පුද්ගලයාට

සත්‍යක්‍රියා කිරීමේ ශක්තිය ළඟා කරගත හැක. මත්වතුර පානය මෙන්ම එයින් සංග්‍රහ කිරීම ද පිළිකෙව් කිරීමට අධිෂ්ඨාන කර ගැනීමෙන් සිහිනුවණ මෙන්ම ආර්ථික තත්ත්වය ද සුරැකේ. ආජීව අෂ්ටමක ශීලය සමාදන් වීමෙන් අපට කේළාම්, පරුෂ වචන කීමෙන්, හිස් වචන කීමෙන් හා වැරදි ජීවන මාර්ගවලින් බැහැර ව උසස් ජීවිතයක් ගත කළ හැක. පොහොය අටසිල් සමාදන් වී රහතන් වහන්සේලා අනුගමනය කරමින් වඩා උසස් ජීවිතයක් ගත කිරීම බෞද්ධ පිළිවෙතයි.

ශ්‍රැතය යනු බුදු දහම පුළුල් දැනුමට ය. ශීල සම්පන්න පුද්ගලයාට දහම් රසය හොඳින් දැනෙන බැවින් ධර්මඥානය දියුණු කරගැනීමේ වැයමක යෙදෙයි. අපි ද බහුශ්‍රැත කල්‍යාණමිත්‍ර මහසඟරුවන ඇසුරු කරමින් ධර්ම දේශනා අසමින් ධර්ම සාකච්ඡාවලට සහභාගී වෙමින් ත්‍රිපිටක ධර්මය ලියැවුණු පොත්පත් සඟරා කියවමින් අපගේ ජීවිතය සමඟ ගළපා බලමින් ශ්‍රැතවත් බෞද්ධයෝ වෙමු. එයින් මෝහය අඩු වී යයි.

ත්‍යාග යනු තමන් සතු දෙය මෙමිත්‍රී සහගතව තුන්සිත පහදා ගෙන අනුන් ගේ යහපත පිණිස යෙදවීමයි. ධනය, ශ්‍රමය, කාලය, ඥාණය, දැනුම, ආහාර, භෞතික ද්‍රව්‍ය මෙන් ම අභයදානය ධර්මදානය ආදී නොයෙක් ආකාරයෙන් අන් අය වෙනුවෙන් කළහැකි පරිත්‍යාගයන් කරමින් ත්‍යාගී ගුණය දියුණු කරගැනීමට අපි උනන්දු වෙමු. එයින් ලෝභය අඩු වී යයි. තෘෂ්ණාව අඩු වී යයි.

ප්‍රඥාව වැඩීම යනු සිත දියුණු කිරීමයි. ඒ සඳහා සිත කිලිටි කරන පංච නීවරණ යටපත් කරමින් සමථ විදර්ශනා භාවනා

අභ්‍යාසවල යෙදිය යුතුයි. ශ්‍රද්ධා ශීල ශ්‍රැත ත්‍යාග යන ගුණ වඩන විට පංච නිවරණ යටපත් කිරීම පහසු වන බැවින් ප්‍රඥාව වැඩීම ද පහසු වේ. ප්‍රඥාව වඩන පුද්ගලයා නුවණින් විමසා බලා කටයුතු කරන බැවින් අර්ථවත් දේ පමණක් සිතයි. කරයි. මෙම ක්‍රියා වඩන බැවින් සමාජයට යහපතක් ම උදා කරන ක්‍රියාශීලී පුද්ගලයෙක් වෙයි. ධර්මාවබෝධය කරා යොමු වේ. අනිත්‍ය, දුක්ඛ, අනාත්ම යන ත්‍රිලක්‍ෂණය පිළිබඳ දැනුම හා ගළපමින් ලෝකය තේරුම් ගනී. ලෝභය, ද්වේෂය, මෝහය තුනිවන බැවින් ගැටලු විසඳීමේ දී මධ්‍යස්ථභාවය ආරක්‍ෂා කරගනී. සැපෙහි දී උද්දාමයට පත්වීම හෝ දුකෙහි දී දැඩි කම්පාවට පත්වීම වෙනුවට උපේක්‍ෂාවෙන් ඉවසීමට හුරුවෙයි.

මෙසේ සේක බල ධර්ම දියුණු කරන පුද්ගලයාට තම ජීවිතය දෙස බලා සතුටු සිතින් කාලට ගතකර සිහිනුවණින් නොබියව මරණයට මුහුණ දීමට ශක්තිය ගොඩනැගී, මරණින් මතු සුගතියෙහි ඉපදෙන බව ධර්මයෙහි සඳහන් වේ. නිවන් අරමුණ කරගෙන ම පිළිවෙත් පිරීමෙන් දුගතියට දොර වැසී සසර දුකින් අතමිදීමේ හැකියාව ඉක්මනින් උදාවනු ඇත. අප සැමදෙනා ම මෙම උතුම් ධර්මය ලොව පවතින කාලයෙහි උපත ලබා ඒ ධර්මය අසන්නට ලැබූ වාසනාවෙන් උපරිම ඵල නෙළා ගැනීමට යුතුසුඵව ක්‍රියා කරමු.

මගේ දරමුණ

යිරි වර්තමාන විශේෂ යෝධා ජීකකයෝ
 අසිත අනුගමන චරිතා විසිති

වැඩකට ගත නොහැකි ඇතුළත පිටත ලොඩවුන මානගේ මේ කය දුකෙහි කඩවුන දැවෙන හැඩ නොගැසෙන වර්ත ගොඩ ගමු දැහැමි සදහම් මල් කැකුළු	ඔපේ හැපේ අපේ පිපේ
ලවිකික ලොව උපත සම්පත මිහිර කවිරුන් මෝහ සිතිවිලි හිත ඇතුළේ හෙවිවේ හැඩය රැව ලස්සන නොදැය දිවිවේ වැරදි මග නිවැරදි මගක	සොයා තියා කියා නොයා
පවතින සමාජය පිලිවෙත පැවත කවදන් උගත් අය ඇසුරෙන් උගෙන ඉවසුම පුරුදු කොට ජයගෙන සතුටු නව ජීවයක් දිව ඔසුවකි සුවය	චන දැන වුන දෙන
වර්තය හැඩ ගැසුණ ජීවිතවල හරි මග ගමන යහපත් සිතිවිලි සිරිතට කටේ නැහැ බැහැ කියමන පිරිසිදු සිතින් යුතුකම ඉටුවන	අගය ළගය හිගය වගය
කවියෙන් සසුන දුම්ප පද සවියකි සිතට වියරණය ද අවියක් බවට නිසි විසඳුම් දිවි හිමියෙන් ම අගයන්නෙමි	ගැළපීම සැලකීම සැලසීම වගකීම